

Tóth Hajnal

Etűdök fekete zongorára

Fekete ruháján a színes virágcsokorminták élénkebben pompáztak a zene hatására. Nem voltak valami sokan a jazzkoncerten, Eszmeralda amúgy sem szerette a sokadalmat. Vértörös borral a poharában a terem közepén álldogált, s a hangszereiket bűvölő muzikusokat nézte. A hosszú hajú, sármos gitárost (mert milyen is legyen egy gitáros), a bús tekintetű bőgőst, a pajkos mosolyú dobost. Eszmeraldát körülölelte a jazz. Csak a zene adott vigaszt, amióta meghalt az édesanyja. Ha koncerten volt, megfeledkezett szomorúságáról, gyászáról, mindenféle bajáról. Belesimult a ritmusba, cirógatta a dallam. Olyan érzés töltötte el, mintha anyja nem is halt volna meg, csak hallgatni kell a dallamokat, anyu meg addig otthon vár a lányára.

Szünetben egy régi cimborával csevegett. Váratlanul egyenest hozzájuk sétált a dobos. Egy kocsmában mindig akad ürügy a beszélgetésre. Csak úgy elbeszélgetni zenéről, turnéről, muzikuslétről. A sörkérésben nem kellett segíteni a messziről jött zenésznek. Elboldogult a román szavakkal, becsavarogta a fél világot, mindenféle nyelven tudott már italokat kérni. Hamar kiderült: Aranyossy Boldi, a dobos Ady- és macskarajongó.

A koncertet este tízre be kellett fejezni, hogy a „disznófejű nagyurak” ne zárassák be a klubot. A közönség széteszlott, csupán néhányan maradtak. Eszmeralda is ott téblábolt még,

mert minek siessen haza. A zenészek még játszottak kicsit saját örömükre és annak a néhány embernek a kedvéért, akik még a klubban ödögtek. Eszmeralda és a dobos mindeközben „őrizték egymás szemét”, ha már így összekerültek – a szomorú lány meg az Ady- és macskarajongó zenész.

Azután úgy döntöttek: korai volna még az idő az alváshoz. Elindultak a váradi éjszakába kocsmai zarándokútra. A gitáros az utcán is meg-megpengette gitárját, a bőgős valami furcsa dallamot dúdolt, mire – a Holnaposok szobrához érve – egyszer csak előbukant egy fekete foltos fehér macska, ami tánclépésben, kecsesen követni kezdte a kissé dekadensen vidám kompániát. A holnaposok irigykedve néztek utánuk, merthogy ők a bronz fogságában, az utókor tisztelgésének eme furcsa kalitkájába zárva nem tarthattak a mai modern trubadúrokkal a kocsmás vándorúton.

Egy másik költő, Horváth Imre egykori lakhelyén ugyancsak kocsmablakok világítottak. A zenészek beszélgettek „új időknek új dalairól”, mire az előcsarnokban ácsorgó hintaló beleegyezőn bólintott.

Továbbálltak ismét. Visszafelé fordultak, elindultak a város szívébe. Fényes lokálok, ragyogás mindenfelé. A táncoló cica elő-előtoppant, majd megint eltűnt. Fölugrott a holnaposok asztalára, s titkokat, „semmi kis pletykákat” sugdosott a fülükbe.

A zenészek elvarázsolódtak a városból. S a lány is újra fölfedezte a szép és jó dolgokat, elfeledve mindazt, amit „percemberek” tönkretettek, elcsúfítottak a városban. Jó érzés volt ámuldozva nézni azt, amit érdemes.

Színház, egykori EMKE, Royal – idegenvezetősködött Eszmeralda, majd a Bémer teret elhagyván, a Szent László térről már látszott valami „lidérces, messze fény”, ami Boldit versmondásra készítette. A főtér legszebb palotájában a „fekete sas” kitárt szárnyakkal fogadta a társaságot. Van itt, kérem szépen, „lordok háza” is, ahol az éjszaka urai és hölgyei keresik a mámort. Drágán mérik itt még az olcsóbb söröket is. E kései vagy már korai órán nincs már tömeg, csöndesebbek az emberek, csöndesebb a zene. Sokféle népek megfordulnak itt. Ez nem „magyar ugar”, hanem multikulturális ugar.

Ám lassacskán vagy gyorsan vége ennek a furcsa novemberi éjszakának. A zenészek a szálláshelyre igyekeztek. Eszmeralda is velük tartott a dobos unszolására. Hogy még kicsit megcsillantsa zenésztudományát, elkezdte abajgatni a szálláson lévő zongorát. Először zongorázni tanult, később kezdett dobolni, magyarázta röviden. Magától értetődően „a fekete zongora” valamely megzenésített változatát játszotta a kávébarna hang-

szeren, pepita jazzdallamokat előcsalogatva.

A többiek elbúcsúztak, nyugovóra tértek. A szerelmi mámor mégis továbbúnt hamarjában. Talán a szomorú lány tétovasága miatt. Talán azért, mert Eszmeralda csuklójáról hirtelen kettétörve leesett a karkötő. Az ékszer díszítő ezüstrózsa fölemelkedett a levegőbe, keringőzött egyet, majd a tánc után megfáradt vándorként hanyatlott a földre. Valahonnét panaszos macskanyávogás hallatszott.

Jeladás mindez. Talán rossz ómen. A zenészt hamarosan várja egy másik koncert, másik város, másik nő. Nem Eszmeralda lesz a „nyári éjek asszonya”, sem az őszi éjeké. Ezt belátták mindketten. A jazzdobos lekísérte a lányt. Az egykori Mülleráj nyári kiosztója (mondhatnánk úgy is, hogy Ady-múzeum) előtti szobornál búcsúzkodtak. Könnyed csók és könnyed szavak. Boldi derűsen pillantott kedvenc poétája szobrára. „Ha egyszer meghalok, és szobrot akarnak emelni a tiszteletemre, azt szeretném, ha valamelyik törzskocsmám előtt volna a szobor” – állapította meg végszó gyanánt „őskaján” vigyorral.

Eszmeraldát táncoló léptekkel kísérté haza a fekete foltos fehér csodamacska. És mintha még mindig zengene valahol a fekete zongora.

Holnaposok szoborcsoportja (Nagyvárad), fotografálta Morvay-Szabó Edina